

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **C. E. B.**, zastoupená JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Hilleho 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2008, čj. OAM-1-666/VL-10-19-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2008, čj. 56 Az 33/2008 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Jany Kuřátkové **se určuje** částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 2. 2008, čj. OAM-1-666/VL-10-19-2007, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 25. 8. 2008, čj. 56 Az 33/2008 – 27, zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, ve které v obecné rovině uplatnila stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a současně požádala o ustanovení právního zástupce. Krajský soud usnesením ze dne 15. 10. 2008, čj. 56 Az 33/2008 - 41, ustanovil stěžovatelce k zastupování pro řízení o této kasační stížnosti JUDr. Janu Kuřátkovou, advokátku se sídlem v Brně a následně stěžovatelku vyzval, aby kasační stížnost doplnila o konkrétní důvody, pro které jeho rozhodnutí napadá.

Stěžovatelka prostřednictvím ustanovené právní zástupkyně v doplnění kasační stížnosti uvedla, že krajský soud bez bližšího odůvodnění převzal názor správního orgánu, že stěžovatelka při pohovoru úmyslně a vědomě uváděla nepravdivé údaje. Krajský soud se vůbec nezabýval možností, že případná návštěva policejní stanice může být v paměti stěžovatelky zastíněna zdravotními a jinými problémy stěžovatelky nebo faktem, že ji na policii nebyla věnována náležitá pozornost z důvodu složitého společenského postavení

žen v Kamerunu, které krajský soud sám připustil na jiném místě odůvodnění rozsudku. Přikloněním se k názoru správního orgánu krajský soud *de facto* omezil význam výpovědi žadatelky a díky tomu se ani dále nezabýval dalšími argumenty žaloby. Vzhledem k tomu, že krajský soud pro výše uvedené námitky, které byly uplatněny i v rámci žalobních bodů, rozhodnutí správního orgánu nezrušil, je třeba považovat rozsudek za nezákonný.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel ve smyslu § 104 a s. ř. s. vypořádat s otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musel by ji podle citovaného ustanovení odmítnout jako nepřijatelnou. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, je typickým neurčitým právním pojmem. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se zdejší soud zabýval mimo jiné v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz, dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu.“*

Nejvyšší správní soud po přezkoumání spisového materiálu neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky a ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

Stěžovatelka v kasační stížnosti obecně uplatnila důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, aniž by uvedla, co touto právní otázkou má být. Jak již konstatoval zdejší soud např. v rozhodnutí ze dne 10. března 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz: *„Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen.“* O takovýto případ se však v posuzované věci nejedná.

Stěžovatelka během řízení neuvedla žádné azylově relevantní důvody. Jako důvod pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany, označila pronásledování členy kmene Bafaw z důvodu její příslušnosti k sociální skupině lidí spojených s pozemky, jejichž bývalými vlastníky byli právě příslušníci kmene Bafaw. Problémy stěžovatelky však, spíše než s pozemky, souvisely s jejím partnerem, který v blízkosti sporných pozemků bydlel a po výtržnostech mužů z kmene Bafaw uprchnul do Finska. Příslušníci kmene stěžovatelku několikrát navštívili, aby od ní zjistili místo pobytu jejího přítele. O několik měsíců později byla těmito osobami napadena a znásilněna. Stěžovatelčinu situaci však nelze posuzovat jako příslušnost k sociální skupině, tak jak je ve smyslu § 12 zákona o azylu pojímána zdejším soudem (např. rozhodnutí ze dne 14. 1. 2004, 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz). Ve světle skutečností, které stěžovatelka v průběhu předcházejícího správního řízení uváděla, je totiž možno její problémy s příslušníky kmene Bafaw podřadit pod problémy se soukromými osobami, jimiž se Nejvyšší správní soud taktéž podrobně zabýval, a to např. v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48 nebo ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, podle nichž skutečnost, že žadatel

o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, resp. skupiny soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.

Stížní námitky směřovaly především k postupu krajského soudu, který dle stěžovatelky pouze převzal závěr žalovaného, že stěžovatelka během správního řízení uváděla nepravdivé údaje, a to jen na základě toho, že rozporně uvedla, zda-li se obrátila nebo neobrátila se svými potížemi na policii. S touto námitkou se zdejší soud nemůže ztotožnit. Nelze zpochybnit, že stěžovatelka během správního řízení (v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při prvním pohovoru) rozporuplně uváděla, zda se se svými potížemi obrátila na policii, tedy zda hledala pomoc u státních orgánů. Během správního řízení byl stěžovatelce poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby popsala všechny své potíže v zemi původu, svá tvrzení přitom potvrdila a nechtěla je nikterak doplnit či nenamítala, že by na ni byl ze strany žalovaného činěn jakýkoliv nátlak. Na základě těchto skutečností pak byl žalovaný oprávněn se domnívat, že stěžovatelka uvedla úmyslně a vědomě nepravdivé údaje. Tvrzení, že návštěva policejní stanice mohla být zastíněna jejími zdravotními problémy je dle zdejšího soudu pouze hypotetické a jeví se mu jako účelové. Kasační soud přisvědčuje krajskému soudu, že skutečnost, zda se stěžovatelka obrátila na policii pro poskytnutí ochrany je pro posouzení její žádosti podstatné. Jak již bylo řečeno, na její potíže je třeba pohlížet jako na problémy se soukromými osobami, které mohly být vyřešeny policejními orgány. Posuzováním žádosti o mezinárodní ochranu, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozhodnutí ze dne 19. 8. 2004, čj. 4 Azs 152/2004 - 36, v rozhodnutí ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40, či v rozhodnutí ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007 - 63, na www.nssoud.cz. Nelze přitom opominout ani skutečnost, že stěžovatelka získala vízum do České republiky na základě uvedení nepravdivých údajů.

Krajský soud se taktéž dostatečně zabýval otázkou stěžovatelčina nepříznivého zdravotního stavu, a to ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 i doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Správní orgán shromáždil dostačující množství potřebných informací o zemi původu situaci na poli poskytované zdravotnické péče a problematice HIV pozitivních v Kamerunu. Možností léčby v Kamerunu ze (subjektivního) pohledu stěžovatelky se týkala i podstatná část doplňujícího pohovoru. Žalovaný z podkladů pro rozhodnutí ověřil, že osoby infikované virem HIV mohou být v Kamerunu bezplatně léčeni, přičemž je tato choroba v zemi relativně rozšířena, a proto není příliš pravděpodobné, že by se stěžovatelka po návratu domů mohla stát terčem posměšků a opovržení. Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí ze dne 18. 10. 2005, čj. 3 Azs 226/2005 - 68 nebo ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz). K otázce irelevantnosti rozdílných standardů zdravotní péče se vyslovil též Evropský soud pro lidská práva ve věci Salkic and Others v. Sweden ze dne 29. 6. 2004, dostupné na www.echr.coe.int/echr. Navíc nelze opomenout fakt, že právní úprava humanitárního azylu, tak jak ji vymezuje zákon o azylu,

je založena na správním uvážení posuzujícího správního orgánu (k tomu např. rozhodnutí ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 - 72 nebo ze dne 26. 8. 2004, čj. 5 Azs 170/2004 - 72, www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu skýtá dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a nebyl shledán ani jiný důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Kasační stížnost proto odmítl jako nepřijatelnou podle § 104 a s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Jana Kuřátková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Uvedená advokátka podala dne 28. 1. 2009 vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž požadovala odměnu za tři úkony právní pomoci, a to za převzetí a přípravu zastoupení, za prostudování spisu a za sepis doplnění kasační stížnosti. Soud určil odměnu advokátky částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti) a dále 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 advokátního tarifu, celkem 4800 Kč. Prostudování spisu zdejší soud neuznal jako samostatný úkon právní služby. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2008, čj. 5 Azs 33/2008 - 40, www.nssoud.cz, je třeba považovat tuto činnost za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 citované vyhlášky. V daném případě se jedná o nezbytný krok na počátku zastupování v řízení o kasační stížnosti, aby se ustanovený právní zástupce s věcí seznámil, nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním trestního spisu dle cit. ustanovení vyhlášky, k němuž dochází v průběhu trestního řízení, a to po skončení jeho přípravné fáze. Ustanovená advokátka osvědčením o registraci doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto se nárok zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 912 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tedy činí 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu